

[Kirkeministeren.]

han straks afkrydser og indlægger i en kuvert, hvorefter formanden sender den afgivne stemme til provsten, som så samler alle stemmerne sammen og sender dem til ministeriet, hvor optællingen finder sted.

Jeg tror nok, spørgsmålet er af mindre, praktisk betydning. Den af kandidaterne, der får flest stemmer, plejer at have et så stort forspring fremfor nr. 2, at han bliver valgt, uanset om de fraværende stemmer falder på den ene eller den anden. I øvrigt må man gå ud fra, at de fraværende stemmer ville fordele sig på kandidaterne i nogenlunde samme forhold som de stemmer, der afgives i et menighedsrådsmøde, men jeg erkender, at der for det enkelte menighedsrådsmedlem naturligvis er tale om et særdeles kvalitativt spørgsmål.

Ved det sidste bispevalg, i Ålborg stift var det jo, var der 2.315 valgberettigede, og der blev afgivet 2.253 stemmer. Det vil sige, at der kun var 62 eller mindre end 3 pct., som ikke stemte, og selv ved dette bispevalg, hvor de 2 kandidater lå usædvanlig tæt op ad hinanden, nemlig kun med en registreret forskel på 87 stemmer, ville de fraværende stemmer have været uden betydning for resultatet. Jeg tror derfor, at jeg med føje kan sige, at når spørgeren, hr. Kaj V. Andersen, nævner som sit skøn, at 10 pct. af de stemmeberettigede i den foreliggende valgsituation for Københavns vedkommende vil være forhindret i at stemme, er det et alt for højt tal at regne med. Der er en betydelig interesse for bispevalg, og derfor tror jeg, at nogenlunde det samme vil være tilfældet for Københavns som for Ålborgs vedkommende.

Jeg synes næsten, spørgsmålet er for lille til at kunne bære et selvstændigt forslag om bispevalglovens ændring, men ministeriet — og det skal være mit tilsagn — skal være opmærksom på problemet ved en kommende ændring af loven i øvrigt.

Kaj V. Andersen (V):

Jeg takker den højtærede kirkeminister for det venlige svar og for den velvillige indstilling.

Det procenttal, jeg nævned, 10 pct., fremgår alene af det antal henvendelser, jeg har fået i denne praktiske retning, vi her taler om, inden for Københavns stift i den

senere periode. Jeg vil da også sige, at det er ikke nogen kæmpemæssig sag, det er ikke noget der kan bære hverken et selvstændigt lovforslag el. lign., men da vi jo af erfaring ved, hvorledes det kære kirkeministerium i generationer overvejende har været ledet af ministerielle bekendtgørelser og kongelige resolutioner, uden at tingene egentlig er kommet op i denne folkevalgte forsamling, ville jeg også mene, at kirkeministeren måske kunne klare sagen sådan ad hoc, om jeg så må sige, når situationen ved næste bispevalg indtræffer.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Jeg vil gerne sige, at kirkeministeren altid vil være særdeles positivt og venligt indstillet over for ønsker af denne karakter, men det må være rimeligt, at vi fastholder, at hvis der skal ske ændringer, skal det ske på et grundlag, der ikke kan drages i tvivl. Og nu har jeg givet tilsagn ved denne lejlighed om, at vi vil overveje problemet, tage det med og placere det langt fremme i vore overvejelser i forbindelse med en kommende ændring af lovgrundlaget. Det er, hvad jeg kan sige ved denne lejlighed.

Kaj V. Andersen (V):

Ja, så bliver jeg endnu en gang kirkeministeren tak skyldig, for jeg bryder mig ikke så forfærdelig meget om de ministerielle bekendtgørelser og de kongelige resolutioner, som har ledet kirkeministeriets vej igennem mange, mange år. Jeg takker for tilsagnet om at placere denne sag lovmæssigt, og jeg kan love den højtærede kirkeminister, at vi fra menighedsrådsforeningerne nøje vil følge manøvrerne på dette område.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Inge Krogh* (KrF) til justitsministeren:

„Vil ministeren fortsat modsætte sig, at der kommer forældreløse børn fra det krigshærgede Sydvietnam til Danmark for at blive adopteret af danske forældre?“

(Spm. nr. 94).

Skriftlig begrundelse.

Ministeren har udtalt, at når man skal hjælpe vietnamesiske børn, skal det ske på